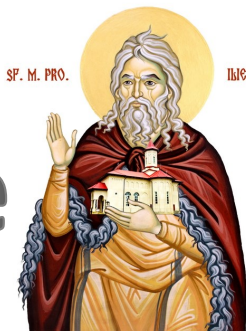

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului Risipitor)

Apostolul citit ne amintește că suntem mădulare ale lui Hristos și biserici ale Sfântului Duh, și prin urmare să nu ne murdărim, să nu ne facem lucrători ai păcatelor trupești, între care menționează lăcomia pântecelui și desfrânarea.

Mesajul este foarte actual într-o lume în care bogăția de alimente, care de care mai gustoase, dar și mai prelucrate și mai nesănătoase, precum și păcatele trupești prezentate ca bune și plăcute, pe care nimeni nu le mai înfierează, sunt poarta de intrare pentru celelalte păcate și placa de beton cu care se acoperă credința și învățătura sănătoasă și mântuitoare, pentru a se construi o lume a consumului, a plăcerii și a mândriei.

Păcatele trupești afectează mintea, iar sentimentele sunt și ele puse în slujba luptei pentru plăceri, rezultând un om prostit, anesteziat, fudul, dezorientat, agresiv, și lista de calități poate continua. Un astfel de om uită, se desensibilizează, nu mai știe, nu mai are nici reper, nici scop,

se concentrează pe slujirea trupului și a lumii, uitând de cer și de viața veșnică, propovăduind plăcerea și moda lumii.

Cu ce frumoase cuvinte, izvorâte din viața lor sfântă și unită cu Dumnezeu, vorbesc sfinții despre felul cum suntem noi credincioșii mădulare ale lui Hristos, în trupul Său—Biserica! Cum arată ei că Domnul S-a întrupat ca să ne facă pe noi trupul Lui! Cum descriu creșterea Sa în noi prin Sf. Împărtășanie, pe măsură ce și noi luptăm și izbîndim, ajutați de har! Cât de reală și roditoare este înrudirea noastră cu Hristos, și statutul nostru de fii ai lui Dumnezeu și frați ai Lui! Cum ne învață despre cum se duce o viață în care Duhul Sfânt, prin har, sălășluiește în noi, rodește dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credință văzătoare, și dăruiește Trupul și Sângele Domnului, prin care aceste roade de mai sus cresc și se înmulțesc! Cum să mai crezi atunci că există un loc în afară de Hristos și de sălășluirea Duhului, în care să poți fi fericit, un fel de dosul ușii unde pune Maica Domnului mătura, în Rai! Cum să crezi că există și posibilitatea unei stări de credință și necredință, bunătate și răutate amestecate, când totul și în toate e Hristos și Duhul Lui! Cât de înfricoșat să rămâi pe dinafara acestui tot!

Sf. Evanghelie vorbește despre unde ajung oamenii care își iau trupul și sufletul și le cheltuiesc în desfrânări de tot felul: mâncare, băutură, chefuri, curvie. Cu cât se aruncă

mai tare în vârtoarea vieții, uitând de educația părintească, de credință, de Biserică, cu atât dau faliment mai repede. Când ne rupem de Tatăl ceresc și casa părintească—Biserica, ajungem slugi la puternicii lumii, ca să le plimbăm și să le hrănim porcii, iar noi, mai rău îngrijiți decât aceia!

Cei doi fii sunt o categorisire a noastră, a credincioșilor, în funcție de cât de ascultători suntem de Dumnezeu și de lucrători în Biserică, de cât petrecem în Biserică și cât în afara ei, în fapt sau cu gândul, asemenea fiului cel mare.

Cel mare este tipul creștinului îmbisericit, care-și trăiește legătura cu Dumnezeu în Biserică, lucrând pentru mântuire în fiecare zi. Are prieteni, rude, are și ispite: ar vrea și el un concediu, o zi liberă, o pauză, în care să se vesească trupește, lumește, sau măcar posibilitatea, în clipele mai puțin aglomerate, să se bucure puțin din roadele muncii sale cu trupul și cu sufletul. Are și ispita mândriei și a judecății, uitând că păcătoșii, după o scurtă perioadă de îngăduință care să le permită reintegrarea mai ușoară în Biserică și în relația cu Dumnezeu, cât ține convalescența lor duhovnicească, li se alătură în aceleași osteneli, și că harul nu se dă în Biserică și în relația cu Dumnezeu ca o plată, un salariu, ci ca dar, măsurat de Tatăl ceresc, prin Fiul, întru Duhul Sfânt, la vreme potrivită și de El hotărnicită.

Fiul cel mic este tipul păcătosului căzut în greșeli

grave, care l-au rupt de Biserică și de hrana ei—Sf. Împărtășanie. Degeaba spune Psalmul 138 că nu avem unde fugi de la fața lui Dumnezeu, omul vrea uneori să vadă ce se întâmplă dacă rămâne de capul lui, dacă își folosește mintea unde toți sfinții îi zic să nu se ducă, dacă își dă cu părerea, dacă își imaginează, dacă se aprinde în loc să se înfrâneze, să rămână calm, dacă pofteste în loc să se stăpânească, dacă hrănește trupul peste măsură cu hrană, băutură, somn, comodități, dacă se umflă ca o gogoasă sau ca peștele balon, în loc să se smerească ori să fie modest. Ca să se întoarcă, singura opreliște e trupul și sufletul său bolnav, întunecat, sărăcit, tulburat, care l-au scos în afara firescului, naturii sale bune.

Dacă își vine în fire, dacă se întoarce, dacă se smerește, dacă plânge, dacă se dăruiește lui Dumnezeu și Bisericii, este primit, îmbrățișat, ajutat, integrat, dar și pus la osteneala de fiecare zi a credincioșilor, ca să fie părtaș la propria convalescență și vindecare, ca să aprecieze binele și să rămână înțelept, să nu uite nici de unde a plecat, nici prin ce a trecut, nici să cedeze ispitelor fratelui cel mare.

Vineri, 1 martie, ora 18.00, Agheasmă și Sf. Maslu.

Sâmbătă, 2 martie, ora 8.00, Sf. Liturghie și parastas.

S-au strâns 8093 lei pentru candelabru. S-au restaurat 22 de cărți de slujbă, mai avem încă 12.